Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

av den 18 december 1978

om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för veterinärer inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

(78/1026/EEG)

(EGT L 362, 23.12.1978, s. 1)

Ändrat genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**A1**	Anslutningsakten för Grekland (*)	L 291	17	19.11.1979

(*) Denna rättsakt finns inte publicerad på svenska.

▼B

RÅDETS DIREKTIV

av den 18 december 1978

om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för veterinärer inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

(78/1026/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 49, 57, 66 och 235 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag [1],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande [2],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande [3], och

med beaktande av följande:

Enligt fördraget är all särbehandling som grundar sig på nationalitet när det gäller rätten att etablera sig och tillhandahålla tjänster förbjuden fr.o.m. övergångsperiodens utgång. Principen om sådan behandling som grundar sig på nationalitet förekommer särskilt vid beviljande av de tillstånd som krävs för att vara verksam som veterinär samt vid inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ.

Det förefaller ändå önskvärt att vissa bestämmelser införs för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster när det gäller verksamhet som veterinär.

Enligt fördraget får medlemsstaterna inte bevilja någon form av stödåtgärder som skulle kunna snedvrida etableringsvillkoren.

I artikel 57.1 i fördraget föreskrivs att direktiv skall utfärdas för ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis; syftet med detta direktiv är att erkänna utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis, som innebär rätt att påbörja och utöva verksamhet som veterinär.

I betraktande av de skillnader som finns mellan medlemsstaterna när det gäller veterinärutbildningens art och längd bör vissa samordningsbestämmelser fastställas för att göra det möjligt för medlemsstaterna att fullfölja det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis; denna samordning har genomförts i rådets direktiv 78/1027/EEG av den 18 december 1978 om samordning av bestämmelserna i de lagar och andra författningar om verksamhet som veterinär [4].

Då ett direktiv om ömsesidigt erkännande av examensbevis inte nödvändigtvis innebär likvärdighet när det gäller den utbildning som dessa bevis avser, bör rätten att använda yrkestitlar på grundval av utbildningen endast vara tillåten på språket i den medlemsstat som är ursprungsland eller senaste hemvistland.

För att underlätta tillämpningen av detta direktiv för de nationella myndigheterna får en medlemsstat föreskriva att den person som uppfyller utbildningsvillkoren enligt detta direktiv samtidigt med de formella utbildningsbevisen måste förete ett intyg från de behöriga myndigheterna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet som visar att dessa bevis är de som avses i direktivet.

---

(1) EGT nr C 92, 20.7.1970, s. 18.
(2) EGT nr C 19, 28.2.1972, s. 10.
(3) EGT nr C 60, 14.6.1971, s. 3.
(4) EGT nr L 362, 23.12.1978, s. 7.

▼B

När det gäller tillhandahållande av tjänster är det ganska klart att det krav på inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ som är förknippat med utövandet av en stadigvarande verksamhet i den medlemsstat som är värdland utgör ett hinder för den som vill tillfälligt tillhandahålla tjänsten i fråga i det landet; detta krav bör därför upphävas. Under sådana förhållanden bör emellertid tillsyn garanteras över det yrkesansvar som faller inom dessa yrkesorganisationers eller organs verksamhetsområde; därför bör det med tillämpning av artikel 62 i fördraget erbjudas en möjlighet att ålägga personen i fråga att till den behöriga myndigheten i värdlandet inkomma med de särskilda uppgifter som hänför sig till tillhandahållandet av tjänster.

När det gäller kraven på god vandel och gott anseende bör skillnad göras mellan de krav som ställs för att påbörja verksamhet inom yrket och de krav som skall uppfyllas för att få utöva yrket.

När det gäller verksamhet som veterinär fastslås inte några särskilda bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen [1] som hänför sig till god vandel eller gott anseende, yrkesansvar eller användningen av yrkestitlar; beroende på den enskilda medlemsstaten tillämpas eller får dessa regler tillämpas på såväl anställda som självständigt verksamma yrkesutövare; verksamhet som veterinär är i samtliga medlemsstater underkastad krav på utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för veterinärer; denna verksamhet utövas såväl av anställda som självständigt verksamma yrkesutövare eller av samma personer omväxlande som anställd eller som självständigt verksam yrkesutövare under deras yrkeskarriär; för att i möjligaste mån uppmuntra dessa yrkesutövares fria rörlighet inom gemenskapen förefaller det vara nödvändigt att utvidga detta direktiv till att även omfatta anställda veterinärer.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

RÄCKVIDD

Artikel 1

Detta direktiv skall tillämpas på verksamhet som veterinär.

KAPITEL II

UTBILDNINGS-, EXAMENS- OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR VETERINÄRER

Artikel 2

Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av övriga medlemsstater i enlighet med artikel 1 i direktiv 78/1027/EEG och som finns uppräknade i artikel 3 genom att ge dessa bevis, när det gäller rätten att påbörja och utöva verksamhet som veterinär, samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.

Om ett av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som finns uppräknade i artikel 3 utfärdats före genomförandet av detta direktiv, skall det åtföljas av ett intyg från de behöriga myndigheterna i det utfärdande landet som visar att det överensstämmer med artikel 1 i direktiv 78/1027/EEG.

[1] EGT nr L 257, 19.10.1968, s. 2.

▼B

Artikel 3

De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 2 är följande:

a) *I Tyskland:*

1. ”Zeugnis über die tierärztliche Staatsprüfung” (statligt examensbevis för veterinärer) som utfärdas av de behöriga myndigheterna.
2. De intyg från de behöriga myndigheterna i Tyskland som visar att de utbildningsbevis som utfärdades efter den 8 maj 1945 av de behöriga myndigheterna i Tyska Demokratiska Republiken erkänns som likvärdiga med dem som finns uppräknade i 1.

b) *I Belgien:*

”Diplôme légal de docteur en médecine vétérinaire — het wettelijke diploma van doctor in de veeartsenijkunde of doctor in de diergeneeskunde” (lagstadgat examensbevis för veterinärer) som utfärdas av universiteten, Centrala examensnämnden eller de statliga examensnämnderna för universitetsundervisningen.

c) *I Danmark:*

”Bevis for bestået kandidateksamen i veterinærvidenskab (cand.-med.vet.)” (examensbevis för veterinärer) som utfärdas av ”Kongelige Veterinær- og Landbohøjskole”.

d) *I Frankrike:*

”Diplôme de docteur vétérinaire d'État” (statligt examensbevis för veterinärer).

e) *I Irland:*

1. ”Degree of Bachelor in/of Veterinary Medicine (MVB)”.
2. ”Diploma of membership of the Royal College of Veterinary Surgeons (MRCVS)”, ett examensbevis som utfärdas efter genomgången utbildning vid veterinärskola i Irland.

f) *I Italien:*

”Diploma di laurea di dottore in medicina veterinaria accompagnato dal diploma d'abilitazione all'esercizio della medicina veterinaria” som utfärdas av utbildningsministern på grundval av de resultat som den behöriga statliga examensnämnden har kommit fram till efter prövning.

g) *I Luxemburg:*

1. ”Diplôme d'État de docteur en médecine vétérinaire” (statligt examensbevis för veterinärer) som utfärdas av den statliga examensnämnden och godkänns av utbildningsministern.
2. Bevis om en akademisk examen i veterinärmedicin som utfärdats i ett av länderna inom gemenskapen och som i det landet ger rätt att under handledning arbeta som veterinär utan att ge rätt att utöva yrket, när ett sådant examensbevis dels har godkänts av utbildningsministern i enlighet med lagen av den 18 juni 1969 om högskoleutbildning och erkännande av utländska examina och examensbevis, dels åtföljs av intyg om praktisk utbildning som godkänts av hälsovårdsministern.

h) *I Nederländerna:*

1. ”Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd diergeneeskunde examen” (examensbevis för veterinärer).
2. ”Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd veeartsenijkunde examen” (examensbevis för veterinärer).

i) *I Storbritannien:*

Examensbevis som

— ”Bachelor of Veterinary Science (BVSc.)”,

— ”Bachelor of Veterinary Medicine” (Vet.MB eller BVet.Med.),

— ”Bachelor of Veterinary Medicine and Surgery” (BVM and S eller BVMS),

▼B

— ”Diploma of membership of the Royal College of Veterinary Surgeons (MRCVS)”, examensbevis som utfärdas efter genomgången utbildning vid veterinärskola i Storbritannien.

▼A1

j) *in Greece:*

”Δίπλωμα Κτηνιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης”.

▼B

KAPITEL III

NUVARANDE FÖRHÅLLANDEN

Artikel 4

När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis inte uppfyller alla minimikrav för utbildningen, som finns fastställda i artikel 1 i direktiv 78/1027/EEG, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för veterinärer som utfärdats av dessa medlemsstater före genomförandet av direktiv 78/1027/EEG tillsammans med ett intyg som visar att dessa medborgare faktiskt och på föreskrivet sätt utövat verksamheten i fråga i minst tre år i följd under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget.

KAPITEL IV

ANVÄNDNING AV AKADEMISK TITEL

Artikel 5

1. Med beaktande av artikel 13 skall värdlandet se till att medborgare i medlemsstaterna som uppfyller villkoren i artikel 2 och 4 får rätt att använda den erkända akademiska titeln, eller en eventuell förkortning av denna, i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet på språket i det landet. Värdlandet får kräva att denna titel åtföljs av namnet på och platsen för den institution eller examensnämnd som utfärdat den.

2. Om den akademiska titel som används i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet kan förväxlas med en titel som i värdlandet kräver kompletterande utbildning, som personen i fråga inte har genomgått, får värdlandet kräva att denne använder den först nämnda titeln i en lämplig form som värdlandet anger.

KAPITEL V

BESTÄMMELSER FÖR ATT UNDERLÄTTA DET FAKTISKA UTÖVANDET AV ETABLERINGSRÄTTEN OCH FRIHETEN ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER NÄR DET GÄLLER VERKSAMHET SOM VETERINÄR

A. **Särbestämmelser om etableringsrätten**

Artikel 6

1. Ett värdland som kräver bevis om god vandel eller bevis om gott uppförande av de egna medborgare som vill påbörja sådan verksamhet som avses i artikel 1 skall, när det gäller medborgare från andra medlemsstater, som tillräckligt bevis godta ett intyg utfärdat av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, som visar att det landets krav på god vandel eller gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga är uppfyllda.

2. Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs bevis om god vandel eller bevis om gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga, får värdlandet kräva att personen i fråga företer utdrag ur kriminalregistret eller eventuellt motsvarande handling utfärdad av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

▼B

3. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium och som sannolikt kommer att påverka rätten att påbörja verksamheten i fråga inom dess territorium, får det landet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilket slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de intyg eller handlingar som de har utfärdat.

4. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 7

1. Om det i värdlandet finns bestämmelser i lagar och andra författningar om krav på god vandel eller gott anseende samt bestämmelser om disciplinpåföljd i händelse av allvarligt fel i yrkesutövningen eller om fällande dom på grund av lagöverträdelser i samband med den yrkesutövning som avses i artikel 1, skall ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet till värdlandet överlämna alla upplysningar som behövs om de åtgärder eller disciplinpåföljder av yrkesmässig eller administrativ karaktär som vidtagits mot personen i fråga, eller de straffrättsliga påföljder på grund av lagöverträdelser som denne dömts till under yrkesutövningen i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

2. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium och som sannolikt kommer att påverka rätten att inom dess territorium utöva verksamheten i fråga, får det landet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena. Myndigheterna i det landet skall själva avgöra vilket slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de upplysningar som överlämnats i enlighet med punkt 1.

3. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 8

Om värdlandet kräver intyg om den fysiska eller psykiska hälsan av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1, skall det landet som tillräckligt bevis godta ett intyg som utfärdats av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs några handlingar av detta slag för att påbörja eller utöva verksamheten i fråga, skall värdlandet godta ett intyg som utfärdats av en behörig myndighet i det landet och som motsvarar de intyg som utfärdas i värdlandet.

Artikel 9

Handlingar som utfärdats i enlighet med artikel 6, 7 och 8 får när de företes inte vara äldre än tre månader räknat fr.o.m. dagen för utfärdandet.

Artikel 10

1. Det förfarande som genomförs enligt artikel 6, 7 och 8 för att personen i fråga skall beviljas tillstånd att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1 måste avslutas snarast möjligt och senast tre månader efter det att samtliga handlingar som rör denna person

▼B

inlämnats med beaktande av de förseningar som kan uppstå på grund av eventuella överklaganden efter det att detta förfarande genomförts.

2. I de fall som avses i artikel 6.3 och 7.2 skall en begäran om utredning medföra att den tidsfrist som fastställts i punkt 1 förlängs.

Den medlemsstat som rådfrågats skall avge svar inom tre månader. Om så inte sker, får värdlandet handla enligt den kunskap om det allvarliga sakförhållandet som det landet har.

Efter att ha mottagit svaret eller efter tidsfristens utgång skall värdlandet fortsätta det förfarande som avses i punkt 1.

Artikel 11

Om värdlandet kräver att de egna medborgare som vill påbörja eller utöva den verksamhet som avses i artikel 1 avlägger ed eller avger en högtidlig försäkran och om formen för en sådan ed eller försäkran inte kan användas av medborgare i andra medlemsstater, skall det landet se till att en lämplig och likvärdig form av ed eller försäkran erbjuds personen i fråga.

B. **Särbestämmelser om tillhandahållande av tjänster**

Artikel 12

1. Om en medlemsstat av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva verksamhet enligt artikel 1 kräver antingen ett tillstånd eller medlemskap eller inregistrering i yrkesorganisation eller motsvarande organ, skall det landet undanta medlemsstaternas medborgare från detta krav när det gäller tillhandahållande av tjänster.

Personen i fråga skall tillhandahålla tjänster med samma rättigheter och skyldigheter som medborgarna i värdlandet; han skall särskilt vara underkastad de administrativa reglerna för yrkesutövningen som tillämpas i värdlandet.

För detta ändamål och som komplettering till den förklaring om tillhandahållande av tjänster som avses i punkt 2 får medlemsstaterna för att göra det möjligt att tillämpa de bestämmelser om yrkesutövningen som gäller inom deras territorium kräva antingen automatisk tillfällig inregistrering eller proformamedlemskap i en yrkesorganisation eller motsvarande organ eller inregistrering, förutsatt att denna inregistrering eller detta medlemskap inte på något sätt fördröjer eller komplicerar tillhandahållandet av tjänster eller orsakar den person som tillhandahåller tjänsterna extrakostnader.

Om värdlandet beslutar om en åtgärd enligt andra stycket eller blir uppmärksam på sakförhållanden som strider mot dessa bestämmelser, skall det landet genast underrätta medlemsstaten där personen i fråga har etablerat sig.

2. Värdlandet får kräva att personen i fråga lämnar ett förhandsmeddelande till de behöriga myndigheterna att han tillhandahåller tjänster, i den mån detta innebär tillfällig vistelse inom den statens territorium. Värdlandet får i samtliga fall kräva att en veterinär som etablerat sig i en annan medlemsstat lämnar ett förhandsmeddelande om tillhandahållande av tjänster i form av utfärdande av recept eller intyg som inte innebär undersökning av djuren, förutsatt att detta är tillåtet enligt de lagar, föreskrifter och förvaltningsbestämmelser om yrket som tillämpas i värdlandet.

Det värdland som kräver ett sådant förhandsmeddelande skall vidta nödvändiga åtgärder för att möjliggöra att ett sådant meddelande eventuellt kan lämnas för en rad olika tjänster inom ett och samma område och som gäller för en eller flera mottagare under en viss bestämd period som inte överstiger ett år.

I brådskande fall får detta meddelande lämnas så snart som möjligt efter det att tjänsterna har tillhandahållits.

▼B

3. Enligt punkt 1 och 2 får värdlandet kräva att personen i fråga företer en eller flera handlingar med följande upplysningar:

— Det meddelande som avses i punkt 2.

— Ett intyg som visar att personen i fråga på ett författningsenligt sätt utövar verksamheten i fråga i den medlemsstat där han har etablerat sig.

— Ett intyg som visar att personen i fråga innehar ettdera av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som är lämpliga för tillhandahållande av tjänsterna i fråga och som avses i detta direktiv.

4. Den handling eller de handlingar som nämns i punkt 3 får när de företes inte vara äldre än tolv månader räknat från dagen för utfärdandet.

5. Om en medlemsstat, tillfälligt eller varaktigt, helt eller delvis, berövar en av de egna medborgarna eller en medborgare från en annan medlemsstat som etablerat sig inom dess territorium rätten att utöva den verksamhet som avses i artikel 1, skall det landet där så är lämpligt se till att det intyg som avses i punkt 3 andra strecksatsen tillfälligt eller varaktigt återkallas.

C. **Bestämmelser som är gemensamma för etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster**

Artikel 13

Om användningen av yrkestiteln för sådan verksamhet som avses i artikel 1 är reglerad i värdlandet, skall medborgare från andra medlemsstater som uppfyller villkoren i artikel 2 och 4 använda den titel i värdlandet som i det landet motsvarar dessa villkor, och skall den förkortade titeln användas.

Artikel 14

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att göra det möjligt för personerna i fråga att få upplysningar om de författningar som reglerar veterinärväsendet och, där så är lämpligt, om de yrkesetiska reglerna i värdlandet.

För detta ändamål får medlemsstaterna upprätta informationskontor där dessa personer kan få de upplysningar som behövs. Vid etablering får värdländerna kräva att personerna i fråga kontaktar dessa kontor.

2. Medlemsstaterna får upprätta de kontor som avses i punkt 1 vid de behöriga myndigheterna och organen, som de måste utse inom den tidsfrist som fastställts i artikel 18.1.

3. Medlemsstaterna skall se till att, där så är lämpligt, personerna i fråga i deras eget och deras klienters intresse förvärvar de språkkunskaper som krävs för att utöva yrket i värdlandet.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 15

Om det finns skälig grund för tvivel får värdlandet kräva att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat styrker äktheten av de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats i den andra medlemsstaten och som avses i kapitel II samt styrker att personen i fråga har uppfyllt utbildningsvillkoren i direktiv 78/1027/EEG.

Artikel 16

Inom den tidsfrist som fastställts i artikel 18.1 skall medlemsstaterna utse de myndigheter och organ som är behöriga att utfärda eller motta utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis samt de handlingar

▼B

och upplysningar som avses i detta direktiv och genast underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Artikel 17

Detta direktiv skall även tillämpas på de medborgare i medlemsstaterna som i enlighet med förordning (EEG) nr 1612/68 i egenskap av anställda utövar eller kommer att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1.

Artikel 18

1. Medlemsstaterna skall genomföra de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv inom två år efter dagen för anmälan av detta direktiv och genast underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 19

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.